

větších zákazů in infinitum, nýbrž také u nich omezuje je na dobu dvou let. Poněvadž pak jednak obžalobou nebylo vůbec tvrzeno, že by po uveřejnění zákazu v čís. 141 Úředního listu republiky Československé ze dne 18. června 1933, ode kdy podle odst. 4 § 10 zák. čís. 126/1933 Sb. z. a n. počíná účinnost opatření takového ve smyslu tohoto zákona, zákaz takový byl ještě opakován, jednak z přípisu presidia zemského úřadu v Praze ze dne 8. května 1936, čís. 23.806, odpovídajícího na dotaz soudu, zdali vůbec a kdy byl vydán zákaz dopravy a rozšiřování cizozemského časopisu »Chemnitzer Tagblatt«, plyne, že zákaz takový nebyl opakován, nemělo opatření ministerstva vnitra ze dne 17. června 1933, vyslovující zákaz dopravy časopisu »Chemnitzer Tagblatt«, prohlášené na základě § 1 vládn. nař. čís. 72/1933 Sb. z. a n. v čís. 141 Úředního listu republiky Československé ze dne 18. června 1933, v době zažalovaného trestného činu, t. j. 2. listopadu 1935, již právní účinnosti.

Nezakládá tedy v rozsudku zjištěné jednání obžalovaného skutkové podstaty přečinu podle § 18, odst. 3 zákona ze dne 10. července 1933, čís. 126 Sb. z. a n. ve znění změněném zákonem ze dne 10. července 1934, čís. 140 Sb. z. a n. Následkem toho je rozsudek v uvedeném směru zmatečný podle § 281, čís. 9 a) tr. ř., bylo jej zrušiti, pokud jde o přečin podle § 18, al. 3 cit. zákona a obžalovaného ihned podle § 259, čís. 2 tr. ř. zprostiti obžaloby pro tento přečin.

Čís. 5812.

Bol-li obžalovaný odsúdený pre trestný čin spáchaný pred vynesením rozsudku povolívišieho mu podmienený odklad výkonu trestu, má súd menovaný v § 518 tr. p. rozhodnúť o tom, či má byť obžalovanému podmienene odložený trest úhrnný, ktorý má byť ustanovený podľa § 517 tr. p.

(Rozh. zo dňa 6. februára 1937, Zm III 582/36.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti A. a spol. pre zločin krádeže atď. v dôsledku zmätočnej sťažnosti obžalovaných A., B., C. z povinnosti úradnej z dôvodu zmätočnosti podľa § 384, čís. 4 tr. p. zrušil rozsudky oboch súdov nižších stolíc vo výroku, ktorým rozhodovaly o otázke podmiennečného odkladu výkonu trestu dotyčne obžalovaných A. a B., a rozhodnutie o tom, či sa obžalovaným A. a B. povoľuje podmienený odklad výkonu trestu alebo nie, prikázal súdu príslušnému k vymeraniu úhrnného trestu podľa §§ 517 a 518 tr. p.

Z d ô v o d o v:

Trestné činy obžalovaného A. a B., ktoré sú predmetom tohoto trestného pokračovania, boly podľa zisteného skutkového stavu spáchané v dobe od 18. decembra 1934 do 14. januára 1935 a začiatkom februára 1935.

Podľa trestných listov a podľa pripojených trestných spisov boli obžalovaní A. a B. rozsudkom okresného súdu zo dňa 8. m a r c a 1935 pra-

voplatne odsúdení pre prečin sprenevery podľa § 355 tr. z., a to každý z nich na 10 dní väzenia podmienene na skúšobnú dobu jedného roku s podmienkou podľa § 4 zák. č. 562/1919 Sb. z. a n. Okresným súdom nebolo ešte vynesené usnesenie podľa § 8, odst. 2 citov. zákona o tom, že sa menovaní obžalovaní vo skúšobnej dobe osvedčili a skúšobná doba ešte ani neuplynula, nakoľko hľadiac na to, že na konci skúšobnej doby bolo proti podmienene odsúdeným v behu trestné pokračovanie pre trestné činy v tomto prípade súdené, skúšobná doba podľa ustanovení § 18, odst. 1 zák. čís. 562/1919 Sb. z. a n. sa predĺžila až do ukončenia tohoto trestného pokračovania, a v dôsledku toho okresný súd ani nemohol rozhodovať o tom, či sa podmienene odsúdení osvedčili alebo nie.

Ponevác takto podmienene odsúdení A. a B. boli teraz odsúdení pre činy, spáchané pred vynesením zmieneného rozsudku okresného súdu, má podľa § 6, čís. 4 zákona čís. 562/1919 Sb. z. a n. rozhodnúť súd menovaný v § 518 tr. p. a príslušný k vymieraniu úhrnného trestu v medziach §§ 1 a 2 citovaného zákona o tom, má-li byť obžalovaným A. a B. podmienene odložený trest úhrnný, ktorý má byť ustanovený podľa § 517 tr. p.

Nižšie súdy tedy neboly oprávnené rozhodovať o podmienenom odsúdení obžalovaných A. a B. a tým, že o tejto otázke rozhodovaly, prekročily obor svojej pôsobnosti a zaviniły zmätok podľa § 384, čís. 4 tr. p., na ktorý treba v smysle posledného odstavca citovaného § vždy hľadeť z povinnosti úradnej. Preto najvyšší súd pokračoval podľa § 34, odst. 1 por. nov. a § 404, odst. 1 tr. p. a učinil opatrenie uvedené vo výrokovej časti tohoto rozhodnutia.

Čís. 5813.

Nepodal-li ten, kdo užívá zaměnitelně podobné známky, žádost za výmaz známky podle § 4 zákona čís. 108/1895 ř. z., ač byl k tomu soudem vyzván, nemůže se v trestním řízení brániti tím, že soukromému žalobci nepřisluší výhradné právo k užívání známky, a že jednal v dobré víře, spoléhal-li se na své domnělé právo k užívání známky.

(Rozh. ze dne 8. února 1937, Zm I 902/36.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaných A. a B. do rozsudku krajského soudu, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými přečinem podle §§ 23 a 25 zák. o ochraně známek.

Z d ů v o d ů:

Není napadeno zjištění soudu učiněné na základě protokolu o domovní prohlídce z 9. července 1935, že obžalovaní i po 20. červnu 1935 prodávali čerpadla pod označením »Orlice — C — Kometa« a že zaslali v době od 28. června 1935 do 6. července 1935 různým objednavatelům 5 kusů těchto čerpadel. Rovněž není napadeno zjištění soudu, že pro sou-